

Chặng Đời Khó Quên

Tôi được đưa vào bệnh viện Cộng Hòa trong giờ phút sinh tử của Sài Gòn, và chỉ vài ngày sau khi miền Nam lọt vào tay «những người anh em ruột thịt» miền Bắc. Một đoàn thương binh của chế độ cũ, lớp cụt què, lớp đui mù, trên thân thể họ loang lổ rí máu, có những vết thương lở lói chưa kịp băng. Họ lếch thếch đi nhau lê bước trông giống như đám quỷ nhập tràng từ khu nhà mồ chui ra. Họ bị đuổi ra khỏi bệnh viện, trong số những người đó có cả tôi !!!

Như ngọn đèn leo lét, tôi vẫn sống qua ngày lê lét trong các trại tù, dù xác thân bầm dập! Tôi đứng vững với hiện tại, quay mặt vào tương lai nghĩa là chẳng cần ngày về, nên chẳng còn gì để sợ, do đó thường xuyên bị cùm vì kỷ luật! Hồi đó tôi chỉ muốn họ bắn một viên đạn cho đời giải thoát, nhưng làm sao họ dám bắn ? Một kẻ đại tàn phế như tôi mà bị xử bắn thì trong trại tù này còn ai được thả ?! Họ không muốn giết ngay, họ muốn tôi chết lần mòn vì bệnh tật. Đã thế tôi lại cần phải sống để làm chứng nhân về những trại tù CS. Cuối cùng tôi cũng được đưa lên bệnh xá điều trị. Tôi nghĩ:

-« *Họ có thể kéo dài sự sống của một thân xác bệnh tật, nhưng lại không thể chữa được một tâm hồn tôi nổi loạn.* »

Bệnh xá là khu nhà kho xập xệ của thời chiến tranh sót lại. Giường bệnh là những tấm ván ghép lấy từ những kết đọng đạn kê cách mặt đất một gang tay được bắc trên bốn cục gạch. Giữa nhà treo một ngọn đèn tù mù không chiếu rõ nổi trần nhà. Vật dụng của bệnh nhân là một tấm vải lính khô 2m được cấp khi vào trại dùng làm chăn đắp và cũng là tấm vải tắm niệm tù nhân khi lia đời! Những y sĩ của bệnh xá ở đây vẫn còn tình người, họ tận tâm chạy chữa cho bệnh nhân nhưng tiếc thay cơm còn không có mà ăn huống chi đến thuốc! Họ chỉ biết dùng lời trấn an và ít thuốc lá cây, còn thuốc tây chỉ dành cho «những ca hấp hối»!

Ở bệnh xá, tôi gặp lại người bạn học thời niên thiếu, trước kia nó viết văn làm báo. Chiến trường năm xưa đã cướp đi của nó một chân, thế mà nó vẫn đi tù ! Gặp nhau trong cảnh ngộ này mừng ra nước mắt, nên hai chúng tôi thường đi nhau ra góc hè tâm sự. Nó bảo:

-« *Tao chán sống lắm rồi, chẳng còn tương lai...sống thêm thừa...chỉ khổ cho gia đình !* »

Tôi so vai:

-« *Tao tưởng mình chết đã lâu rồi chứ ?!* »

Chúng tôi hàn huyên về những kỷ niệm êm đềm thuở đi học, xen lẫn những bụi ngùi về ký ức chiến trường năm xưa, mà hai đứa ghen ngào cho hôm nay, để rồi hồi tiếc không được chết trên chiến trường!

Bỗng một ý nghĩ táo bạo chợt lóe trong đầu, tôi đặt tay trên vai bạn và khẽ nói :

-« *Nếu sống chỉ thêm hại cô cây, kéo lê kiếp sống thừa thì chết quách đi cho đỡ khổ xác ?! Mà y và tao nếu mình tự tử chung biết đâu sẽ gây được tiếng vang, đánh động sự trời dậy của anh em tù ?* »

Nó đang trầm ngâm hướng mắt về một cõi xa bỗng quay phác lại, mắt sáng quắc:

-« *Mày có lý ! Mình phải làm cái gì đó để phản đối chính sách phi nhân của CS.* »

Nó nói tiếp:

-« *Tao mừng tượng sau khi mình chết, anh em tù sẽ giao động, từ trại này đồn sang trại khác anh em tù sẽ vùng lên đòi quy chế của tù nhân theo tiêu chuẩn quốc tế* ».

Tôi cười :

-« *Được như thế là may !* »

Hai người hẹn nhau hôm sau, tôi về sắp lại mớ hành trang, chọn bộ quân phục cũ được trại cấp để lao động, dùng tay vạt những nếp nhăn rồi xếp cho phẳng. Dù sao nó cũng là chút di sản cuối cùng của đời lính mang theo khi lia trần. Sáng nay lúc gặp mặt bỗng dung hai đứa chúng tôi chào nhau theo lối nhà binh, không bảo nhau mà cả hai cũng chọn bộ quân phục. Khám bệnh xong hai thằng kéo nhau ra ngồi góc hè cũ. Lòng tôi hớn hờ vì sắp được đi xa, trong ảo giác tôi thấy cảnh vật bay nhảy, màu sắc tươi mát, bầu trời xanh ngắt lơ lửng những áng mây hồng. Đang suy tưởng, người bạn vỗ vai kéo tôi về thực tế, dù vẫn còn tiếc nuối cảnh sắc ấy, vì đã từ lâu mắt tôi